

УЧАСТЬ ПРОКУРОРА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА ПІДСТАВІ УГОДИ ПРО ПРИМИРЕННЯ

Розглянуто проблеми участі прокурора в кримінальному провадженні на підставі угоди про примирення. Проаналізовано міжнародні стандарти процедур примирення в кримінальному судочинстві. Виявлено прогалини та недоліки законодавчої регламентації примирювальних процедур. Запропоновано передбачити прокурора як активного суб'єкта кримінального провадження на підставі угоди про примирення.

Ключові слова: прокурор, кримінальне провадження, угода про примирення, медіація, потерпілий.

Актуальність дослідження за обраною темою обумовлюється тим, що однією з найбільш суттєвих новацій, передбачених у проекті нового Кримінального процесуального кодексу України (далі – проект КПК) [10], є запровадження кримінального провадження на підставі угод. Прокурор, виходячи з проекту КПК, є активним суб'єктом відповідних процедур. З огляду на це потребують належного наукового осмислення і теоретичного обґрунтування правові та організаційні засади участі прокурора в кримінальному провадженні на підставі угоди про примирення.

На сьогодні проблема примирення в кримінальному судочинстві отримала досить широке відображення в науковій літературі: нею займаються фахівці з кримінального права та вчені-процесуалісти, серед яких Ю. В. Баулін [1], Л. В. Головка [2], В. В. Землянська [6; 7], О. Б. Комарницька [9], О. Є. Соловйова [21], А. Р. Туманянц [22–24] та ін. Усі вони так чи інакше у своїх працях торкаються питання участі прокурора в примирювальних процедурах. У той же час воно ще не стало предметом окремого розгляду, за

винятком епізодичної статті С. Малихіної [15] та деяких праць автора [13-14], що зумовлює необхідність його самостійного дослідження.

Застосування процедур примирення в кримінальному провадженні відповідає світовим тенденціям, що складаються останніми десятиліттями. Зокрема ООН радить використовувати неофіційні механізми врегулювання спорів, включаючи посередництво, арбітраж і суди звичаєвого права або місцеву практику задля того, щоб сприяти примиренню і наданню відшкодування жертвам (п. 7 Декларації основних принципів правосуддя для жертв злочинів і зловживань владою) [5]. Структури Ради Європи також рекомендують урядам держав-членів вивчати можливі переваги схем примирення і посередництва (п. 1 ч. 2 Рекомендації R (85) 11 про становище потерпілого в межах кримінального права і кримінального процесу) [10], а також позасудового врегулювання справи відповідними компетентними правоохоронними органами як можливої альтернативи кримінальному переслідуванню, особливо при вчиненні нетяжких правопорушень (п. 2 ч. «б» Розділу II Рекомендації R (87) 18 про спрощення кримінального правосуддя) [20]. У рамковому рішенні ради Європейського Союзу «Про положення жертв у кримінальному судочинстві» міститься зобов'язання для всіх країн ЄС поширювати медіацію у кримінальних справах та забезпечувати прийняття до розгляду будь-якої угоди між жертвою та правопорушником, досягнутої у процесі медіації [17]. Застосування процедури примирення в кримінальних справах стало предметом окремої Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи R (99) 19 від 15 вересня 1999 р. [18], виходячи із п. п. 1-5 якої, принципами примирювальної процедури є: 1) добровільна згода сторін, яку вони можуть анулювати на будь-якому етапі цієї процедури; 2) конфіденційний характер переговорів у межах примирювальної процедури, які можуть розкриватися лише за згодою сторін; 3) загальна доступність послуги примирювальної процедури; 4) можливість скористатися примирювальною процедурою на всіх етапах кримінального судочинства; 5) послуги в межах

примирювальної процедури мають надаватися з певним ступенем незалежності в межах системи кримінального судочинства.

Упровадження в кримінальне судочинство України процедур примирення необхідно розглядати в контексті розширення застосування в нашій державі відновного правосуддя, на необхідності якого акцентовано увагу в Концепції реформування кримінальної юстиції від 8 квітня 2008 р. [19]. Відновне правосуддя у ній розглядалося як форма правосуддя, основною метою якого є створення умов для примирення потерпілих і правопорушників та усунення наслідків, спричинених злочином або кримінальним (підсудним) проступком. Вказані положення підтримуються більшістю дослідників, які наголошують на ефективності відновного правосуддя, що виступає як інша філософія відповіді суспільства на злочин [8, с. 42]. Відтак, відновлювальне правосуддя виступає однією з головних альтернатив кримінальному переслідуванню, за допомогою яких законодавець намагається позбавитися недоліків традиційної форми реакції на вчинення злочину, що останніми десятиліттями є наднаціональною тенденцією, яка набула об'єктивного характеру [2, с. 512].

Основною формою відновлювального правосуддя є медіація. Поняття останньої сформульовано в Рамковому рішенні ради ЄС «Про положення жертв у кримінальному судочинстві» як «процес пошуку до або під час кримінального процесу взаємоприйняттого рішення між потерпілим та правопорушником за посередництва компетентної особи – медіатора» [17]. При цьому медіація розглядається як посередництво, в процесі якої сторони обговорюють злочин, його наслідки та приймають спільне рішення про відшкодування шкоди жертві та громаді, а також заходи щодо виправлення особи злочинця [25, с. 165]. Необхідними умовами для проведення медіації є: наявність потерпілого та злочинця, визнання обвинуваченим факту своєї участі у злочині, добровільність участі сторін та конфіденційність медіації [6, с. 110]. Завдання медіації – складання сторонами взаємоприйнятної угоди про умови примирення й порядок виконання взятих на себе зобов'язань [22, с. 139], а її кінцева мета –

взаємоприйнятне вирішення створеної злочином конфліктної ситуації, примирення сторін і відшкодування шкоди.

Медіація широко застосовується в практиці іноземних держав, зокрема США, Великої Британії, Норвегії, Австрії, Франції, Бельгії, Чехії та Польщі. Аналіз іноземного досвіду свідчить, що прокурор є обов'язковим суб'єктом примирювальних процедур, взаємодіючи із потерпілим та обвинуваченим, він ініціює процедуру медіації як альтернативу кримінальному переслідуванню та оцінює її результати, приймаючи рішення, що впливають на правову долю кримінальної справи. Поряд із цим можна виділити дві його моделі участі в примирювальних процедурах. Відповідно до першої (США, Франція, Польща), процеси медіації реалізуються під контролем прокурора незалежними посередниками-медіаторами (якими виступають громадські організації, визначені прокурором), але сам прокурор участі у них не бере. Відповідно до другої, прокурор безпосередньо реалізує процес медіації. Так, досить цікавим у цьому відношенні є досвід Бельгії, де задля цього у прокуратурах існує спеціальна прокурорська посада – першого помічника прокурора, відповідального за проведення медіації, а також спеціальні посади радників з медіації, на які приймаються юристи-кримінологи, та їх помічників – фахівців з соціології, які вживають безпосередніх заходів щодо примирення потерпілого і особи, що має зазнати кримінального переслідування [24, с. 168]. Прокурор здійснює відбір справи для медіації, далі йде підготовча стадія, що триває в середньому три місяці, за підсумками якої складається звітна доповідь про вжиті заходи і формулювання конкретних пропозицій, що надходить до прокурора; власне процедура медіації, що полягає у слуханні справи в кабінеті прокурора, про що складається протокол. У разі досягнення згоди настає стадія добровільного виконання, в результаті успішного завершення якої прокурор складає окремий протокол про припинення кримінального переслідування. Якщо ж умови медіації не виконано, прокурор відкриває офіційне кримінальне переслідування у загальному порядку.

Можна вважати, що міжнародна практика використання інституту примирення була позитивно сприйнята вітчизняним законодавцем, що знайшло відображення у Кримінальному кодексі України (далі – КК України) та КПК України. Право потерпілого на примирення з обвинуваченим у матеріально-правовому сенсі було закріплено у ст. 46 КК України, відповідно до якої особа, яка вперше вчинила злочин невеликої або середньої тяжкості або необережний злочин середньої тяжкості, звільняється від кримінальної відповідальності, якщо вона примирилася з потерпілим та відшкодувала завдані нею збитки або усунула заподіяну шкоду. Відповідно до цих положень сфера застосування права потерпілого на примирення з обвинуваченим досить значна, що, на думку Ю. В. Бауліна, зумовлено реформуванням кримінальної політики та зміни її пріоритетів у бік охорони інтересів потерпілого [1, с. 135].

Процесуальний порядок примирення викладено у ст. 8 КПК України. У той же час його регламентацію в чинному КПК можна вважати фрагментарною, оскільки вона не дає відповіді на питання щодо механізму досягнення примирення та його реалізації. Важливий крок у напрямку її вдосконалення зроблено у проекті КПК України, гл. 35 якого встановлює в якості особливого порядку кримінального провадження кримінальне провадження на підставі угод, а п. 1 ч. 1 ст. 468 передбачає можливість укладення угоди про примирення між потерпілим та підозрюваним, обвинуваченим. При цьому регламентуються питання ініціювання й укладення угоди, її змісту, наслідків укладення та затвердження угоди, судового провадження на підставі угоди, а також наслідків невиконання угоди.

Позитивно оцінюючи ці нововведення в цілому, не можна не відзначити, що вони не вирішують багатьох важливих питань щодо процедури укладення угоди про примирення, залишаючи її поза сферою кримінального провадження. У зв'язку з цим залишаються актуальними такі пропозиції науковців: прийняти спеціальний закон «Про медіацію в кримінальних справах» [22, с. 146]; увести до кола суб'єктів кримінально-процесуальної діяльності медіатора, визначити його права та обов'язки, встановити окремі строки для проведення дій по

примиренню, розробити організаційні і матеріально-технічні заходи щодо забезпечення діяльності медіаторів тощо [21, с. 9, 13-14]; доповнити українське законодавство положеннями, які визначили права та обов'язки слідчого, прокурора або суду у сфері медіації [9, с. 136]; визначити обов'язки посадових осіб щодо передачі справи для здійснення відновного провадження у передбачених законом випадках, прийняття звіту про проведення зустрічей та доручення його до матеріалів справи [25, с. 165] тощо.

На наш погляд, більшість із цих проблем можуть і повинні бути розв'язані за допомогою законодавчого залучення прокуратури до процесів медіації й визначення її провідного місця в їх застосуванні. Саме прокурор може найбільш кваліфіковано і об'єктивно перевірити наявність передумов і підстав для прийняття рішення щодо закриття кримінальної справи, виходячи при цьому з двох визначальних потреб: реалізувати функцію кримінального переслідування, а також захистити права і законні інтереси учасників процесу.

У той же час законотворець дотримується іншої позиції, оскільки, відповідно до ч. 1 ст. 469 проекту КПК, угода про примирення може бути укладена за ініціативою потерпілого чи підозрюваного, обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним, обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами (за винятком слідчого, прокурора або судді). Таким чином, прокурор виключається з механізму медіації, хоча одночасно на нього покладається обов'язок поінформувати підозрюваного, потерпілого про їх право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладенні угоди про примирення (ч. 7 ст. 469 проекту КПК).

Доки ці положення ще не знайшли законодавчої регламентації, видається за необхідне підтримати позицію щодо впровадження у практичну діяльність прокурорів процедур примирення у кримінальному провадженні як одного з факторів досягнення мети кримінального переслідування [15, с. 37]. При цьому уявляється, що на нинішньому етапі прокурори цілком здатні успішно

реалізувати право потерпілого на примирення з винним самостійно, без залучення будь-яких третіх осіб. Здійснюючи посередництво у вирішенні питання про примирення сторін, прокурор не виступає на боці якоїсь із них, оскільки принцип публічності унеможлиблює його особисту зацікавленість у справі чи залежність від котроїсь зі сторін, тоді як аналізовані нами міжнародні стандарти не виключають участі у процесах примирення офіційних осіб. Крім того, приклади успішної участі представників прокуратури у проведенні примирювальних процедур зустрічаються і в європейській практиці, зокрема на користь цього слугує досвід Бельгії, про який йшлося вище.

За таких умов можна передбачити, що посередником між потерпілим та винним виступатиме сам прокурор, який здійснює нагляд за законністю розслідування кримінальної справи чи інший, на якого має бути покладено обов'язок щодо роз'яснення цим учасникам процесу їх права на примирення, і в разі бажання однієї зі сторін скористатися таким правом – вжиття заходів до його реалізації. При цьому вбачається відразу декілька позитивних аспектів такого підходу, зокрема: 1) у прокурора є всі необхідні організаційні важелі, щоб провести зустріч потерпілого з обвинуваченим і запропонувати їм дійти примирення, що може відбуватися навіть у кабінеті прокурора; 2) прокурор безпосередньо контролює законність процедури примирення, добровільність волевиявлення сторін та додержання інших умов, необхідних для настання передбачених законом правових наслідків примирення; 3) прокурор відразу оцінює результати примирення і приймає рішення про направлення справи до суду для закриття її на підставі ст. 46 КК України, або про застосування інших передбачених законом правових наслідків примирення.

При цьому ми не можемо погодитися з думкою, що обов'язок примирення недоцільно покладати на службових осіб, оскільки губиться живий зв'язок з громадою, що є важливим для реабілітації правопорушника [12, с. 221]. Навпаки, додатковим позитивним стимулом для сторін є авторитет прокурора як офіційної посадової особи, від якої безпосередньо залежить доля кримінальної справи, а перевагами такої моделі виступають її простота,

дешевизна, оперативність і процесуальна визначеність, чого не можна очікувати від залучення до процесів примирення сторонніх осіб, тим більше, що, за даними досліджень, на території України діють всього вісім регіональних груп медіації: Київська, Донецька, Луганська, Одеська, Харківська, Кримська, Таврійська і Закарпатська [16, с. 29], що не можуть охопити навіть всіх областей, а тим більше районів і міст України.

Крім того, поширеність практики ініціювання примирювальних процедур між сторонами з боку уповноважених органів, що ведуть процес, вже визнається в науковій літературі [26, с. 214], а залучення до процесів медіації прокурорів виглядає більш обґрунтовано, ніж покладення цих обов'язків на представників органів дізнання, міліції, як це пропонується окремими дослідниками [25, с. 166]. Даний підхід підтримується і самими прокурорами, зокрема, за даними проведеного нами опитування прокурорсько-слідчих працівників найбільша кількість респондентів (37 %) висловились за те, щоб досягнення примирення обвинуваченого з потерпілим покладалося на прокурора, віддавши йому пріоритет перед судом (31 %), слідчим і незалежним посередником-медіатором (по 15 %).

Попри те, що як чинними КК і КПК України, так і проектом нового КПК передбачено виключно судовий порядок закриття кримінального провадження на підставі примирення сторін, вважаємо, що всі основні рішення стосовно застосування у справі приватно-публічного та публічного обвинувачення примирювальних процедур має приймати прокурор: одноосібно (на досудових стадіях) та шляхом звернення до суду із клопотанням (після направлення справи до суду). Це пов'язано з тим, що відновне правосуддя слід розглядати як альтернативу кримінальному переслідуванню, відповідно, рішення про застосування такої альтернативи має приймати той суб'єкт, який кримінальне переслідування здійснює, він же і нестиме за них відповідальність. Відповідно, і за наслідками медіації прокурору також має бути надане право своїм рішенням закрити кримінальну справу з підстав примирення сторін, не доводячи її до суду.

На сьогодні дехто з дослідників не погоджується з обов'язковим санкціонуванням суддею будь-якого рішення про закриття кримінальної справи у зв'язку з примиренням сторін [4, с. 56], і, на нашу думку, цілком обгрунтовано. При цьому ми не поділяємо побоювання деяких авторів щодо небезпеки переходу до двоїстого кримінального процесу, де до дрібних порушень будуть застосовуватись спрощені договірні процедури, які регулюються прокуратурою, а всі інші будуть розглядатися за правилами звичайного кримінального процесу з комплексом гарантій, що властиві йому [26, с. 215]. Разом із тим остання теза потребує додаткового вивчення і законодавчої регламентації тих випадків, в яких справах можливий такий варіант, а в яких дане питання може вирішуватися виключно судом на підставі подання прокурора.

Для більш активного залучення прокурорів у діяльність із забезпечення процесів примирення сторін, необхідним є чітке висловлення позиції Генерального прокурора України з цього питання. Важливо зазначити, що певні кроки на шляху до цього вже зроблені, і останнім часом важливість участі прокурорів у забезпеченні права потерпілого з винним усвідомлюється і Генеральною прокуратурою України. Так, на застосування у практичній діяльності положень чинного законодавства з питань примирення та використання наслідків примирних процедур у кримінальному провадженні орієнтує працівників органів прокуратури лист Генерального прокурора України № 09/1-233вих-08-236окв від 01.08.2008 р. [27]. У ньому звертається увага на передбачену в законі можливість для потерпілого вимагати від правопорушника відшкодування заподіяної злочином шкоди, що певним чином стимулює правопорушника до її відшкодування і примирення з потерпілим. Генеральний прокурор ставить завдання долучити прокурорів до практичного застосування медіації у кримінальних справах, як на судових, так і на досудових стадіях провадження. Для розширення сфери застосування вказаних процедур наголошується на необхідності подолання консервативної психології прокурорів, їх орієнтування на альтернативне вирішення відповідних справ та

спонукання до виявлення ініціативи у цьому питанні. Генеральний прокурор підкреслює, що в певних категоріях справ більш важливим, ніж покарання винного, є відшкодування потерпілому шкоди і зміна обвинуваченим свого ставлення до злочину на негативне, тобто відновлення порушених злочином суспільних відносин.

Вважаємо, що положення щодо участі прокурорів у забезпеченні права потерпілого на примирення з винним мають знайти відображення на рівні окремого наказу Генерального прокурора України. При цьому Генеральній прокуратурі України та іншим державним органам слід враховувати, що в результаті медіації досягається не лише поновлення прав потерпілого та відшкодування заподіяної злочином шкоди, а й, що не менш важливо, розв'язується ціла низка психологічних проблем учасників кримінального судочинства, зростає авторитет і довіра до органів прокуратури. Крім того, медіація має й важливе публічне значення, оскільки, як відзначається в науковій літературі, вона надає можливість скоротити витрати Державного бюджету на кримінальне переслідування по малозначних справах, розвантажити суд і слідчих від ведення багатьох малозначних справ [21, с. 143], економити час на розгляд справи, оптимізує судовий процес, збільшує довіру населення до суду і правосуддя як такого [8, с. 136]. Усе це є цілком справедливим і для органів прокуратури.

Отже, на сьогодні існують всі необхідні соціальні й правові передумови для активного впровадження інститутів медіації та примирення в кримінальне судочинство України, провідну роль у практичній реалізації яких має відігравати прокуратура, виконуючи тим самим цілу низку покладених на неї завдань, зокрема щодо забезпечення прав учасників процесу на примирення. Для оптимізації роботи у цьому напрямку у кримінально-процесуальному законодавстві необхідно передбачити чіткий і надійний механізм укладення і реалізації угоди про примирення, а також передбачити активну участь прокурора в кримінальному провадженні на підставі цієї угоди.

Список літератури:

1. *Баулін Ю.* Звільнення від кримінальної відповідальності : монографія / Ю. Баулін. – К., 2004. – 296 с.
2. *Головко Л. В.* Альтернативы уголовному преследованию в современном праве / Л. В. Головко. – СПб. : Юридический центр Пресс, 2002. – 544 с.
3. *Давыдова Е. В.* Примирение с потерпевшим в уголовном праве / Е. В. Давыдова, А. Г. Кибальник, И. Г. Соломоненко. – Ставрополь : Ставропольсервисшкола, 2002. – 80 с.
4. Декларация основных принципов правосудия для жертв преступлений и злоупотребления властью: резолюция 40/34 Ген. Ассамблеи ООН от 29 нояб. 1985 г. // Советская юстиция. – 1992. – № 9-10. – С. 39–40
5. *Землянська В.* Запровадження медіації у кримінальне судочинство України / В. Землянська // Прокуратура. Людина. Держава. – 2004. – № 6 (36). – С. 107–111.
6. *Землянська В. В.* Вивчення досвіду Польщі у сфері медіації / В. В. Землянська // Право України. – 2004. – № 3. – С. 135–137.
7. *Карнозова Л.* Восстановительное правосудие: идеи и перспективы для России / Л. Карнозова, Р. Максудов, М. Флямер // Российская юстиция. – 2000. – № 11. – С. 42–44.
8. *Комарницька О. Б.* Процес посередництва у справах приватного обвинувачення / О. Б. Комарницька // Вісник Академії адвокатури України. – 2008. – № 2. – С. 133–137.
9. Комитет Министров – государствам-членам относительно положения потерпевшего в рамках уголовного права и уголовного процесса: Рекомендация № R (85) 11 принята Комитетом министров 28.06.1985 г. на 387-м заседании заместителей министров // Российская юстиция. – 1997. – № 7. – С. 6-7.
10. Кримінальний процесуальний кодекс України : проект № 9700 від 13.01.2012 р. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : <http://w1.c1.rada.gov.ua>
11. *Кучер В. О.* Процесуальні можливості забезпечення захисту прав та законних інтересів потерпілого за допомогою медіації у кримінальному судочинстві України / В. О. Кучер // Проблеми забезпечення конституційних прав громадянина в кримінальному судочинстві : матеріали наук.-практ. конф., 26 жовт. 2007 р. – Л. : Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2008. – С. 219–221.
12. *Лапкин А. В.* Обеспечение прокурором права потерпевшего на примирение с обвиняемым в уголовном процессе / А. В. Лапкин // Традиции и новации в системе современного российского права : сб. тезисов междунар. межвуз. научн.-практ. конф. молодых ученых. – М., 2011. – С. 529-530.
13. *Лапкин А. В.* Участие прокурора в процедуре медиации в уголовном судопроизводстве Украины [Электрон. ресурс] / А. В. Лапкин // Материалы междунар. молодежного научн. форума «ЛОМОНОСОВ-2011» / [отв. ред. А. И. Андреев, А. В. Андриянов, Е. А. Антипов, М. В. Чистякова]. – М. : МАКС Пресс, 2011. – 1 электрон. опт. диск (DVD-ROM).
14. *Малихіна С.* Один із факторів досягнення мети кримінального переслідування. Впровадження у практичну діяльність прокурорів процедур примирення у кримінальному провадженні та розширення альтернатив кримінальному переслідуванню / С. Малихіна // Вісник прокуратури. – 2008. – № 10. – С. 37–42.
15. *Маляренко В. Т.* Відновлювальне правосуддя: можливості запровадження в Україні / В. Т. Маляренко, І. А. Войтюк // Відновне правосуддя в Україні. – 2005. – № 1-2. – С. 17–34.
16. Про положення жертв у кримінальному судочинстві: Рамкове рішення ради Європейського Союзу від 15 березня 2001 р. // Голос України. – 2001. – № 3. – 15 квітня.
17. Про процедуру примирення у кримінальних справах : рекомендація R (99) 19 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам, прийнята 15 вересня 1999 р. на 679 засіданні постійних представників міністрів [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : http://echr-base.ru/rec2000_19.jsp.

18. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 р. «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів» : Указ Президента України від 8 квітня 2008 р. № 311/2008 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>

19. Про спрощення кримінального правосуддя : рекомендація R (87) 18 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам, прийнята 17 вересня 1987 р. на 410-му засіданні заступників міністрів [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : http://www.echr-base.ru/tec87_18.jsp.

20. Соловйова О. Є. Примирення сторін у кримінальному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / О. Є. Соловйова. – Х., 2006. – 20 с.

21. Туманяц А. Р. Запровадження інституту медіації в кримінальне судочинство України / А. Р. Туманяц // Проблеми законності, 2009. – Вип. 101. – С. 139–146.

22. Туманяц А. Р. Посередництво в урегулюванні правових суперечок: досвід США / А. Р. Туманяц // Проблеми законності, 2007. – Вип. 86. – С. 166–171.

23. Туманяц А. Р. Медіація в сучасній європейській практиці: досвід Франції й Бельгії / А. Р. Туманяц // Проблеми законності, 2007. – Вип. 90. – С. 166–170.

24. Федорчук Н. Б. Захист прав потерпілих від злочину в англо-американській правовій системі та кримінальному судочинстві України : монографія / Н. Б. Федорчук, В. Т. Нор. – К. : Правова єдність, 2009. – 192 с.

25. Ходирева Т. В. Втілення ідей відновлювального правосуддя в кримінальному судочинстві (порівняльно-правовий аналіз) / Т. В. Ходирева // Вісн. Запоріз. нац. ун-ту. Юридичні науки. – 2006. – № 1. – С. 211–215.

26. Щодо використання процедур примирення у кримінальному провадженні та розширення альтернативи кримінальному переслідуванню : лист Генерального прокурора України № 09/1-233вих-08-23бокв від 01.08.2008 р. // Вісник прокуратури. – 2008. – № 8. – С. 3–8.

Ларкін А. В. Участие прокурора в уголовном производстве на основании соглашения о примирении.

Рассмотрены проблемы участия прокурора в уголовном производстве на основании соглашения о примирении. Проанализированы международные стандарты процедур примирения в уголовном судопроизводстве. Выявлены пробелы и недостатки законодательной регламентации примирительных процедур. Предложено предусмотреть прокурора в качестве активного субъекта уголовного производства на основании соглашения о примирении.

Ключевые слова: прокурор, уголовное производство, соглашение о примирении, медиация, потерпевший.

Lapkin A. V. Participation of the public prosecutor in criminal proceedings on the basis of the agreement on reconciliation.

Problems of participation of the public prosecutor in criminal proceedings on the basis of the agreement on reconciliation are considered. The international standards of reconciliation's procedures in criminal proceedings are analyzed. Blanks and lacks of a legislative regulation of reconciliatory procedures come to light. It is offered to provide the public prosecutor as the active subject of criminal proceedings on the basis of the agreement on reconciliation.

Key words: the public prosecutor, a criminal proceedings, the agreement on reconciliation, the mediation, the victim.